

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 250/05-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. septembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť M. P., bytom N., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sž-o-KS 159/04 zo 17. marca 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. augusta 2005 doručená sťažnosť M. P., bytom N. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sž-o-KS 159/04 zo 17. marca 2005, ktorým potvrdil uznesenie Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 S 13/2004-35 z 31. mája 2004 o zastavení konania o žalobe o preskúmanie zákonnosti postupu Krajského pozemkového

úradu N. (ďalej len „krajský pozemkový úrad“) č. 2003/11086 z 27. novembra 2003 z dôvodu neodstránenia väd súdneho konania.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, že 9. februára 2004 podala sťažovateľka ako žalobkyňa v 1. rade a žalobca v 2. rade – dnes už nebohý Ľ. K., na krajskom súde „žalobu vo veci správneho súdnictva (...) na preskúmanie zákonnosti (...) postupu a rozhodnutia“ krajského pozemkového úradu. Žalobcovia poverili na zastupovanie Bc. E. P., aby za nich konala v predmetnej veci na základe dohody o vykonaní práce. Dňa 18. mája 2004 bola sťažovateľom doručená výzva krajského súdu na doplnenie dokladu o predmete podnikania a pracovnej zmluvy s Bc. E. P. Dňa 28. mája 2004 žalobkyňa oznámila krajskému súde, že doklad o predmete podnikania nemá, lebo nie je podnikateľom, a doložila dohodu o vykonaní práce s Bc. E. P.

Dňa 23. júna 2004 bolo žalobkyňi doručené uznesenie krajského súdu, ktorým sa konanie v rámci správneho súdnictva zastavilo z dôvodu, že dohoda o vykonaní práce bola určená iba na konkrétnu úlohu – vypracovanie a doručenie daňového priznania žalobcov k dani z nehnuteľností za rok 2004, a z dôvodu, že poverená zamestnankyňa nemá úplné vysokoškolské právnické vzdelanie v zmysle § 250a Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Proti tomuto rozhodnutiu bolo podané odvolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 SŽ-o-KS 159/04 zo 17. marca 2005 rozhodnutie krajského súdu o zastavení konania potvrdil. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka dovolanie na najvyššom súde 8. júla 2005.

Podľa sťažovateľky bolo konaním najvyššieho súdu porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že najvyšší súd svojím uznesením potvrdil uznesenie krajského súdu, ktorým bolo konanie v rámci správneho súdnictva zastavené z dôvodu, že žalobcovia neboli zastúpení v súlade s § 250a OSP advokátom alebo zamestnancom, ktorý má právnické vzdelanie.

Sťažovateľka navrhuje, aby jej bolo poskytnuté primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10 000 Sk. Pri vyčíslení zadosťučinenia vychádzala sťažovateľka z toho, že bolo

porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, v dôsledku čoho jej boli spôsobené duševné útrapy z dôvodu nespravodlivého uznesenia najvyššieho súdu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti doručenej ústavnému súdu navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 17. 3. 2005, sp. zn. 11 S 13/04 (1 Sžo-KS 159/04), bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivú súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 10.000,- Sk.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde skúmal, či v danom prípade nejde o nedostatok právomoci ústavného súdu. Ústavný súd stabilne judikoval, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (I. ÚS 24/00, III. ÚS 53/02). V nadväznosti na to je však nutné s ohľadom na okolnosti daného prípadu zdôrazniť, že aj taký zásah podlieha princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu a je preto podmienený tým, že zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne konanie všeobecného súdu nie je napravitelné účinným procesným prostriedkom alebo postupom nadriadeného alebo inštančne vyššieho stupňa všeobecného súdu.

Podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Zo sťažnosti sťažovateľky vyplýva, že sťažovateľka podala na najvyššom súde 8. júla 2005 dovolanie proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 1 SŽ-o-KS 159/04 zo 17. marca 2005. To isté uznesenie tvorí aj predmet ústavnej sťažnosti sťažovateľky. Vzhľadom na to, že v súlade s čl. 127 ods. 1 ústavy a podľa § 49 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže konať o ústavnej sťažnosti až vtedy, ak o veci nerozhoduje iný všeobecný súd, v danom

prípade nie je daná právomoc ústavného súdu na konanie o tejto ústavnej sťažnosti z dôvodu, že o právnej veci sťažovateľky koná najvyšší súd v rámci dovolacieho konania. Právomoc ústavného súdu je daná až vtedy, keď o veci nerozhoduje iný súd.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. septembra 2005